

Flacăra credinței

Revista parohiei "Nașterea Maicii Domnului" din Lucerna-Horw

Iunie 2014 - Lucerna
Anul VII- Nr. 13

Apare cu binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif
al Europei Occidentale și Meridionale

Sumar:

- Cuvântul Mitropolitului *Iosif*
- Taina Spovedaniei – drumul împăcării, *Pr. Dan Moldovan*
- 10 lucruri de știut la prima Spovedanie
- Despre smerenie, Patericul egiptean
- Primii pași în viață, *Ana-Maria Chițu*
- Cu Voronețul în Elveția, *Monahia Gabriela Platon*
- Ziua României la Langnau, *Ana-Maria Chițu*
- File de jurnal, *Simona Elena Zsold*
- Rețete culinare, *Simona Elena Zsold*
- Jurnalul unui Mag, *Corina Epape*
- Nădejde, *Irina Poloni*
- Cronica parohiei

Preacucernice
Părinte,
Iubiți frați întru
Domnul

Înainte de înălțarea Sa la ceruri, Domnul Hristos a făgăduit ucenicilor că *nu-i va lăsa orfani* (cf. In. 14, 18) și că Se va ruga lui Dumnezeu Tatăl să le trimită *alt Mângâietor, ca să fie cu ei în veac* (cf. In. 14, 16), pe *Duhul Adevărului, Care de la Tatăl porcede* (cf. In. 15, 26) și *Care îi va călăuzi la tot adevărul* (cf. In. 16, 13).

La cincizeci de zile după Înviere, întreaga suflare a ortodocșilor prăznuiește pogorârea Sfântului Duh Cel Mângâietor peste Apostolii Domnului, așa cum le făgăduise și, prin ei, la generații și generații de creștini, până la noi cei de astăzi. Iar la Vecernia praznicului se cântă:

Prăznuim Cincizecimea și venirea Duhului, sorocul făgăduinței și împlinirea nădejdi. Cât de adâncă este taina! Cât de mare și de cinstită! Pentru aceasta, grăim către Tine: Făcătorule a toate, Doamne, slavă Ție! (Prima Stihiră, Vecernie).

Revărsarea Duhului Sfânt aduce cu sine "putere de sus" (cf. Lc. 24, 49), atât peste apostoli, cât și peste tot sufletul care crede și mărturisește că Domnul Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu întrupat. De aceea, la

Botez, toți cei care în *Hristos ne-am botezat* am primit ***Pecetea Darului Sfântului Duh*** peste toate simțurile și peste mădularele trupului nostru, pentru ca toate capacitățile simțitoare, gânditoare și doritoare ale ființei noastre să se îndrepte spre Dumnezeu și să I se facă slujitoare Lui.

Astfel Duhul Sfânt se face, celui care voiește să trăiască după el, *călăuză la tot adevărul*.

Darurile pe care le revărsă Duhul Sfânt peste noi sunt nenumărate. ***Că unia i se dă, prin Duhul Sfânt, cuvânt de înțelepciune, iar altuia, după același Duh, cuvântul cunoștinței; și unuia i se dă, întru același Duh, credință, iar altuia, darurile vindecărilor, întru același Duh; unuia, faceri de minuni, iar altuia proorocie; unuia, deosebirea duhurilor, iar altuia feluri de limbi și altuia, tălmăcirea limbilor. Și toate acestea le lucrează unul și același Duh*** (cf. 1 Cor. 12, 8-11).

Așa spune și cântarea vecerniei: ***Pe toate le dă Duhul Sfânt: izvorăște proorociei, sfințește preoți, pe cei necărturari înțelepciune i-a învățat, pe pescari teologi i-a arătat; toată rânduiala Bisericii o plinește.*** (Stihia a 3-a, Vecernie).

Iar cântarea de Laude adaugă: ***Duhul Sfânt este Lumină și Viață și Izvor viu înțelegător. Duhul înțelepciunii, Duhul cunoștinței, bun, drept, înțelegător, stăpânitor, curățitor de păcate; Dumnezeu și îndumnezeitor, foc din foc purcezător; grăitor,***

lucrător, împărțitor de daruri (Stihira a III-a, Laude).

Cel mai de preț dintre daruri este acela al **iubirii lui Dumnezeu care s-a vărsat în inimile noastre prin Duhul Sfânt Cel dăruit nouă** (cf. Rom. 6, 6; 1 Cor. 13). Căci **dragostea nu cade niciodată** (cf. 1 Cor. 13, 8). Iar iubirea lui Dumnezeu se face în noi izvor de iubire față de cei din jurul nostru, fără a ține seamă dacă aceștia sunt *vrednici* sau nu de aceasta.

Duhul Sfânt este Cel care ne-a dăruit și **darul înfierii** de către Dumnezeu, prin Botez, pentru că *am primit Duhul înfierii, prin care strigăm lui Dumnezeu: Avva!, adică Tată! Duhul Însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu* (cf. Rom. 8, 14-17). Aceasta ne dă privilegiul de a-L numi pe Dumnezeu **Tată** și de a fi **moștenitori** ai Împărăției Sale, căci **dacă suntem fii, suntem și moștenitori**, așa cum ne învață Sfântul Apostol Pavel (Rom. 8, 17).

Tot Duhul Sfânt este cel ce trezește în noi și conștiința de apartenență la același Trup al lui Hristos și al Bisericii și de a fi mădulare unii altora, legați unii de ceilalți în mod ființial, **pentru că într-un Duh ne-am botezat noi toți, ca să fim un singur trup, fie iudei, fie elini, fie robi, fie liberi, și toți la un Duh ne-am adăpat** (1 Cor. 12, 13). Astfel am devenit **trupul lui Hristos și mădulare fiecare în parte** (1 Cor. 12, 27).

Prin aceasta se adaugă un alt dar, de

care bine este să devenim mereu mai conștienți, în vremurile pe care le trăim, și anume acela al **compătimirii** unii cu ceilalți. Căci **dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; dacă un mădular este cinstit, toate mădularele se bucură împreună** (1 Cor. 12, 26).

Numai făcând lucrător în noi acest dar al Duhului Sfânt, vom putea ieși din robia individualismului și al indiferentismului care caracterizează societatea în care trăim.

Aceasta stă la temelia **darului unității** și al comuniunii pe care Duhul Sfânt l-a revărsat peste "adunarea" celor care au primit evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. **Când Cel Preainalt, pogorându-Se, a amestecat limbile, neamurile a despărțit; iar când a împărțit limbile cele de foc, la o unire pe toți i-a chemat**, ne spune Condacul praznicului.

Această unitate în *diversitate* pe care Dumnezeu a așezat-o în toată facerea Sa, se revarsă, prin Duhul Sfânt, peste întregul neam omenesc, făcând din el un **întreg** a cărei diversitate devine deodată bogăție și frumusețe mărturisitoare a Celui care a făcut-o după Chipul și Asemănarea Sa.

În vremurile de nenumărate boli ale sufletului și ale trupului, în care trăim, este necesar să amintim și **darul vindecător** al Duhului Sfânt, ca unul Care **cercetează și vindecă neputințele noastre**, la care se adaugă cel al **iertării păcatelor** pe care ni l-a dăruit, prin apostoli și aceștia, prin episcopi și

respectiv prin preoți, spre a ne elibera și vindeca, atât lăuntric cât și în cele din afară, de toate cele ce ne vatămă și ne răvășesc.

Mulțumitori fiind pentru această bogată revărsare de daruri ale Duhului Sfânt, să cerem cu toții Mângâietorului să vină și să Se sălășluiască întru noi, cu bunătatea Sa, și să ne curățească de toată întinăciunea și să mântuiască sufletele noastre.

† Mitropolitul Iosif

Taina Spovedaniei – drumul Împăcării

Drumul spre Spovedanie înseamnă pregătirea conștiinței tale ca să te deschizi spre Dumnezeu și să îl chemi pe Dumnezeu în ajutor. Spovedania nu este nicidecum un interogatoriu ci este o mărturisire care pleacă dinlăuntru ființei tale.

Adică se cere cercetarea conștiinței și vieții personale în perspectiva relației tale cu Dumnezeu și aproapele. Mai întâi ne gândim la cele 10 porunci:

1. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău; să nu ai alți dumnezei în afară de mine;

2. Să nu-ți faci chip cioplit, nici altă asemănare și să te închini lor;

3. Să nu iei numele Domnului Dumnezeuului tău în deșert;

4. Adu-ți aminte de ziua Domnului (de odihnă) și o cinstește pe ea;

5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca bine să-ți fie și să trăiești ani mulți pe pământ;

6. Să nu ucizi;

7. Să nu trăiești în desfrânare;

8. Să nu furi;

9. Să nu minți;

10. Să nu poțestești nimic ce este al aproapelui tău.

Primele 4 se referă la relația dintre tine și Dumnezeu iar următoarele șase la relația dintre tine și oameni. Este bine să știm poruncile, să le înțelegem și să ne ținem de ele, ca să trăim în armonie cu Dumnezeu. Nu degeaba se spune că Dumnezeu stă ascuns în poruncile Sale.

În cercetarea sufletului nostru, a conștiinței noastre, pentru ca Sfânta Spovedanie să fie cât mai de folos și spre îmbunătățirea vieții noastre trupești și sufletești, trebuie să fim conștienți că starea (sau complacerea) în păcat ne depărtează de Dumnezeul cel viu și adevărat.

Cele mai grave păcate, care după cuvântul Scripturii nu se vor ierta nici în veacul de acum, nici în cel care va veni (vezi Matei 12, 31-32) sunt păcatele împotriva Duhului Sfânt, și anume:

1. Necredința sau nepăsarea față de Dumnezeu, cel în Treime mărit;

2. Încrederea nesocotită în bunătatea lui Dumnezeu, care te face să stăruiești în păcat, socotind ca El te va ierta și dacă nu te îndrepti;

3. Deznădejdea în milostivirea lui

Dumnezeu și în purtarea Lui de grijă față de noi – de asemenea și ne iubirea lui Dumnezeu și a aproapelui;

4.Pizmuirea aproapelui pentru sporul lui în fapte bune;

5.Nepocăința până la moarte și nescotirea darurilor lui Dumnezeu.

Alături de acestea se află și păcatele strigătoare la cer:

1.Uciderea săvârșită cu voie (și uciderea pruncilor);

2.Sodomia, adică desfrâul împotriva firii, precum și împiedicarea cu știință a zămislirii de prunci și lepădarea lor;

3.Asuprirea văduvelor, orfanilor și săracilor;

4. Oprirea plății lucrătorilor;

5. Lipsa de cinstire, batjocorirea și asuprirea părinților, precum și păcatele de căpetenie (tot grele):

1.Mândria;

2.Iubirea de arginți (de avuții);

3.Desfrânarea;

4.Lăcomia;

5.Pizma sau invidia;

6.Mânia

7.Lenea.

Apropiindu-ne de scaunul Sf. Spovedanii este necesar să ne examinăm cu toată grija conștiința, bineștiind că înaintea lui Dumnezeu nu putem ascunde nimic din ceea ce am săvârșit. Din îndrumările unui mare duhovnic, părintele stareț Macarie de la Optina, dăm aici câteva sfaturi pentru înlesnirea unei bune mărturisiri a păcatelor:

• La spovedanie nu trebuie să repeți acele păcate de care te-ai mai căit

înainte, de care ai fost dezlegat și pe care nu le-ai mai săvârșit. Altminteri, ar însemna o neîncredere în puterea Tainei ce se săvârșește prin spovedanie.

• Nu trebuie să-ți amintești de alte persoane cu care ai venit în atingere în clipa când ai faptuit păcatele, ci să te osândești numai pe tine.

• Sfinții Părinți opresc pe credincios să-și spună păcatele în toate amănuntele, ci numai să și le recunoască îndeobște, pentru ca nu cumva luându-le pe fiecare în parte să dea prilej de sminteală atât sufletului său cât și duhovnicului.

• Tu ai venit să te pocăiești și totuși nu te căiești de faptele tale, fiindcă nu știi cum trebuie să te pocăiești: adică îți săvârșești pocăința în chip rece și împietrit.

• Tu ai înșirat toate mărunțișurile, iar ceea ce este mai însemnat ai scăpat din vedere. Nu ți-ai mărturisit cele mai grele păcate. N-ai recunoscut, ceea ce înseamnă că: tu nu iubești pe Dumnezeu, urăști pe aproapele, nu crezi în ceea ce spune cuvântul Domnului și ești plin de mândrie și de slavă deșartă. În aceste patru păcate intră toată răutatea și stricăciunea noastră sufletească. De fapt, ele sunt rădăcinile cele mai însemnate, din care răsar toate vlcstarele căderilor noastre în felurite păcate.

Pentru mine Spovedania este Taina Împăcării dintre om și Dumnezeu, taina

împăcării cu aproapele.

Chiar dacă nu este întotdeauna ușor să te spovedești, ca act de colaborare cu Dumnezeu, este întotdeauna mântuitor, eliberator, binefăcător. Să căutăm Spovedania care este drumul împăcării.

Pr. Dan Moldovan

Horw

10 lucruri de știut la prima Spovedanie

Spovedania este esențială pentru orice creștin botezat în numele Preasfintei Treimi. Prin Botez omul este înfiat de Dumnezeu, devine cetățean al cerului și casnic al lui Dumnezeu, fiu al lui Dumnezeu după har.

Pe măsură ce omul înaintează în viață, haina luminoasă primită la Botez se întunecă din cauza păcatelor, se pătează de fărâdelegi și trebuie spălată mereu, în mod ritmic și conștient, prin Botezul lacrimilor, adică prin Sfânta Taină a Spovedaniei. Ea este necesară pentru creșterea noastră în Hristos, așa cum este necesară curățenia casei, spălarea trupului sau igiena.

Spovedania este așadar curățirea sufletului de păcate în fața lui Dumnezeu – care iartă păcatele – și în prezența preotului duhovnic care dă, prin Duhul Sfânt, sfaturile și

tratamentul duhovnicesc care trebuie urmat în fiecare caz în parte.

De cele mai multe ori, oamenii care nu s-au spovedit niciodată sau doar în copilărie, la porunca părinților, au o frică și o rușine de spovedanie și caută tot felul de justificări pentru a evita curățenia din sufletul și viața lor. Rușinea de preot nu trebuie însă să fie mai mare decât rușinea pe care o vom avea în fața întregii umanități și în fața îngerilor, când se vor da pe față păcatele noastre. Preotul este și el om supus căderilor în păcat. De aceea are și el nevoie de duhovnic.

Nimeni nu simte plăcere să spună tainele întunecate ale sufletului său lui Dumnezeu. Dar El oricum le cunoaște și ne-a văzut când le-am săvârșit, așa că rușinea de Dumnezeu trebuia să lucreze atunci când am făcut păcatul, nu când ne spălăm definitiv de el. Pocăința trebuie însoțită de lacrimi de regret, de hotărârea de a nu mai păcătui, de refuzul păcatului, de conștiința slăbiciunilor noastre. Este un moment de ardere interioară a spinilor păcatelor noastre, de cauterizare a răului din noi. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea despre spovedanie: “Dacă noi ne amintim de păcatele noastre, Dumnezeu le va uita, iar dacă noi le vom uita, Dumnezeu și le va aminti”.

Iată câteva dintre sfaturile pe care este bine să le urmăm atunci când mergem la spovedanie, mai ales dacă este Prima Spovedanie, sau una după multă vreme.

1. Vorbește cu Părintele duhovnic.

O discuție în prealabil, înainte de Spovedanie, este în măsură să alunge temerile și prejudecățile despre această Sfântă Taină. O discuție liberă și degajată înseamnă și o pregătire mentală pentru mărturisirea păcatelor. Duhovnicul îți poate spune ce rugăciuni să spui înainte de Spovedanie, unde găsești un ghid de spovedanie, dacă este necesar, etc.

2. Citește rugăciunile pentru Spovedanie. Mărturisirea este un exercițiu spiritual complex, care merge la rădăcinile căderilor noastre spirituale. Ce altă cale mai bună poate fi pentru reconcilierea noastră cu Dumnezeu decât rugăciunea? Ea aduce și o sensibilitate și o atenție sporită pentru momentul mărturisirii, o simțire a efectelor răului în viața noastră, un dor de Dumnezeu și de curăție și o plângere interioară în care păcatele sunt respinse din suflet și apare hotărârea de a nu mai păcătui. Dumnezeu poate ierta orice păcat dacă ne spovedim sincer.

3. Meditează asupra păcatelor tale. O perioadă de bilanț interior, de gândire retrospectivă și anticipativă asupra vieții noastre, amintirea vieții de păcat și hotărârea de a abandona vechea viață, sunt necesare înainte de vorbirea cu Dumnezeu. Inima ușurată de rugăciune, simte mai acut nevoia de pocăință. Unii oameni se ghidează după Decalog, alții cer ca duhovnicul să le pună întrebări, alții se folosesc de un Ghid de spovedanie.

4. Să ai o inimă plină de regret.

Apropierea de scaunul Spovedaniei înseamnă un pas spre Dumnezeu. Lepădarea de păcate și de patimi trebuie făcută însă cu străpungerea inimii, cu regret pentru răul pe care l-ai săvârșit, cu dorința de a vindeca rănilor din sufletul tău. Modelul de pocăință este vameșul din parabola Mântuitorului. Așadar, smerenia, pocăința, realismul pentru neputința sufletului tău, conștiința păcătuirii, dar și speranța iertării, dorul după virtute, făgăduința de a păstra lumina în suflet, toate acestea sunt necesare pentru o spovedanie sinceră. Spovedania nu este povestea vieții noastre, ci examenul de extirpare a păcatului și a răului din sufletul nostru.

5. Fii concis. În timpul spovedaniei, toate păcatele trebuie descrise pe scurt, fără a apela în special la circumstanțe și amintiri colaterale sau la amănunte particulare. Părintele duhovnic înțelege și poate pune întrebări pentru a observa gravitatea păcatului.

6. Fii clar. Nu încerca să eufemizezi sau să spui unui păcat altfel decât se numește el. Expresii de genul “am fost ispitit”, “am căzut” etc., nu înseamnă prea mult în iconomia examenului și a iertării.

7. Spovedește-te complet. Este important să spui toate păcatele, fără a ascunde ceva. Scopul spovedaniei nu este de a arăta bine la chestionar, ci de a scăpa de păcate și de a afla adevărul despre noi. Este inutil să mergi la doctor fără să-i spui și să-i arăți ce te doare, ci altceva. A ascunde

adevăratele simptome este echivalent cu perpetuarea bolii și cu agravarea ei. A omite un păcat înseamnă că spovedania este incompletă.

8. **Primește canonul** (dacă se dă) **cu credincioșie și împlinește-l**. Epitimia sau canonul nu este nicidecum o pedeapsă pentru păcat, ci un medicament care alină durerea și vindecă rănilor interioare ale sufletului. Canonul poate fi și oprirea temporară de la Sfânta Împărtășanie, dacă gravitatea păcatelor o cere. Canonul este o realitate flexibilă, care depinde de la caz la caz, și este destinat accentuării atenției penitentului spre adevărata viață duhovnicească.

9. **Spovedania este un nou început**. Păcatele mărturisite sunt iertate de Dumnezeu, dar rănilor pe care le-au cauzat sufletului rămân în suflet. Ele trebuie vindecate prin rugăciune și canon, dar și printr-o prezență ritmică și atentă la scaunul de spovedanie, pentru a eradica rădăcinile și prilejurile de păcatuire.

A trata păcatul fără a lua în considerare izvorul lui, este echivalent cu a trata efectele, fără a înlătura cauza bolii. Spovedania nu este un sfârșit, ci un început de viață nouă. Pocăința ("metanoia") înseamnă "schimbarea minții", a modului de viață și al felului de a simți, în colaborare strânsă cu harul lui Dumnezeu.

10. **Spovedania este o realitate care trebuie repetată frecvent**. Pentru a curăța sistematic sufletul și pentru a crește spiritual, omul are nevoie de

Spovedanie, cum are nevoie de spălarea trupului. Odată cu abandonarea vechilor păcate, omul devine mai atent și la nuanțele întunecate ale vieții, spovedește nu numai faptele rele, ci gândurile, intențiile, ideile, care ar putea aduce întuneric în viața sa. Așa că un om cu o viață spirituală avansată, odată cu smerenia, întărește și aprofundează spovedania, ca întâlnire cu Dumnezeu și ca bilanț interior al sufletului până la judecata lui Dumnezeu.

Adaptare după pr. Ioan Valentin Istrati
Sursa: www.doxologia.ro

Troparul Pogorării Sfântului Duh:

***„Binecuvântat esti, Hristoase,
Dumnezeul nostru, Cea ce
preaînțelepți pe pescari i-ai arătat,
trimițându-le lor Duhul Sfânt și printr
-înșii lumea ai vânat, Iubitorule de
oameni, slava Ție!”***

Despre smerenie - cuvinte din Pateric -

Zis-a un bătrân: să nu cumva să gândești vreodată în gândul tău că tu ești mai silitor și mai nevoitor spre faptele cele sufletești decât ceilalți frați, și că mai mult postești și că te ostenești, ci smerește-te cu darul lui Hristos și cu dragoste nefățarnică la toți frații, ca să nu cazi în duhul mândriei și așa să-ți pierzi osteneala. Căci scris este: cel ce i se pare ca stă, să se păzească să nu cadă. Ci cu dragostea să fii ca și cu sare îndulcit pururea către fratele tău.

Zis-a un bătrân: în toate supărările și scârbele ce ți se vor întâmpla, defaimă-te și ticăloșeste, zicând: pentru păcatele mele mi s-a întâmplat aceasta scârba și deci multumesc Dumnezeuului meu.

Un frate l-a întrebat pe un bătrân, zicând: ce este smerenia ? Și i-a zis bătrânul: smerenia este a se socoti omul pe sine mai nevrednic și mai păcătos decat toți și tuturor supus. Și a zis fratele: cum este aceea, a fi tuturor supus? Zis-a bătrânul: să nu încerci să vezi păcatele străine, ci ale tale păcate și răutăți să le vezi și neîncetat să te rogi lui Dumnezeu pentru iertarea ta.

Un frate l-a întrebat pe un bătrân, zicând: spune-mi mie, părinte, un cuvânt pe care păzindu-l, să mă mântu-

iesc! Răspuns-a lui bătrânul, zicând: de vei putea răbda cu smerenie toate dosădirile și ocările, de la oricine ți se vor întâmpla ție, te vei mântui, căci acesta este lucru mare și mai de preț decât toate bunătățile.

A zis un bătrân: cel ce are smerenie, smerește pe draci, iar cel ce nu are smerenie, este batjocorit de draci.

Un frate l-a întrebat pe un bătrân, zicând: ce este sporirea omului către Dumnezeu ? Și i-a răspuns bătrânul: sporirea omului este smerenia, căci pe cât se pogoară cineva în smerenie, pe atâta se înalta în sporire.

A zis un bătrân: dacă smerindu-te, vei zice cuiva: "iartă-mă", îi arzi pe draci.

(Culegere Ana-Maria Chitu
din *Patericul egiptean*)

Primii pași în viață

Cea mai mare bucurie din viața unei familii este nașterea de prunci. Unele familii sunt binecuvântate din plin, altele mai puțin sau deloc, după

iconomia lui Dumnezeu, dar toți se bucură când vine pe lume un nou membru al familiei... Pentru ca pruncul să fie bine primit nu numai în familia de după trup dar și în cea după duh, se cade să ne pregătim și să îi pregătim venirea pe lume.

Înainte de naștere, mama trebuie să se spovedească și să se împărtășească iar dacă nu mai apucă din cauze obiective, bine ar fi măcar să anunțe preotul ca să poată face o rugăciune pentru ea în timpul nașterii. În ziua nașterii se anunță preotul să vină să facă o rugăciune (rânduiala zilei întâia după naștere).

În ziua a opta după naștere preotul vine acasă și binecuvintează pruncul, făcându-i semnul crucii la frunte, pentru luminarea minții și a gândurilor, la gură, pentru sfințirea cuvântului și a suflării și la piept, pentru ferirea inimii de poftele și patimile trupești; apoi îi citește o rugăciune pentru punerea numelui. La 40 de zile de la naștere, mama vine la biserică pentru a i se citi două rugăciuni prin care se dezleagă să intre în biserică și să se împărtășească.

Rugăciunea părinților pentru copilul nou-născut

Doamne Iisuse Hristoase, Care ne-ai dăruit acest copil, rânduiește precum știi intrarea lui în rândul celor drept-credincioși care au fost luminați prin Sfântul Botez. Doamne, dăruiește-i

sănătate și putere acestui prunc, Tu, Care ai fost crescut cu grijă de către Preasfânta Fecioară.

Doamne, să nu vină peste noi mânia Ta și să nu îngădui ca acest copil să moară nebotezat. Să nu sufere acest copil din cauza păcatelor noastre, ci să vadă mila Ta și dragostea Ta de oameni.

Ocrotește-l, Doamne, și dăruiește-i nașterea cea de Sus prin Sfântul Botez, ca să devină fiu al Bisericii Tale. Ție ne rugăm, Stăpâne, trimite peste el lumina binecuvântării cerești, că Tu ești Cel ce ascuți rugăciunile noastre și Ție Îți mulțumim și Te slăvim în vecii vecilor. Amin!

Când se botează copiii ?

După rânduiala veche creștinească, copiii sunt botezați începând de la șapte zile până la patruzeci de zile de la naștere, nu mai târziu.

După cum foarte frumos spunea A.M. Coniaris, “*de câte ori se botează un copil, mâna dragostei lui Dumnezeu se întinde să-l ia în brațe pe prunc și-i dă sărutul dragostei Sale*”. Botezul copiilor înainte ca ei să știe ce se întâmplă este expresia mării iubiri a lui Dumnezeu pentru noi. El arată că Dumnezeu ne iubește și ne primește chiar înainte ca noi să-L putem cunoaște sau iubi; arată că suntem doriți și iubiți de Dumnezeu chiar din clipa nașterii noastre.

A spune că omul trebuie să ajungă la vârsta înțelegerii și să creadă în Hristos

înainte de a putea fi botezat înseamnă a face harul lui Dumnezeu oarecum dependent de inteligența omului. Dar harul lui Dumnezeu nu e dependent de nici unul din actele noastre, fie intelectuale sau de altă natură; este doar un dar al dragostei Sale.

Noi ducem copiii la botez nu *fiindcă* cred, ci *ca să* poată crede. Botezul este ca punerea seminței credinței în sufletul omului. Îngrijit și hrănit de învățătura creștină sau cateheză, în familie sau la lecțiile de catehism, sămânța credinței va crește, spre a rodi un creștin matur. Botezul introduce pe copil întru dragostea lui Dumnezeu și îl deschide către harul Duhului Sfânt. Acestea sunt mari bogății, chiar dacă copilul nu este conștient de ele la început.

A tăgădui botezul copiilor înseamnă a-i lipsi de harul lăuntric, atât de necesar creșterii creștine. Prin botez, Hristos ne curățește de păcat. El ne numește fii ai Săi și fiice ale Sale. El ne face moștenitorii bogățiilor Sale, ne face mădulare ale familiei Sale. Ca mădulare ale familiei lui Dumnezeu, suntem cu toții legați unii de alții și răspunzători unii pentru alții. (...)

Fiecare creștin botezat devine o prelungire a lui Hristos. Devenim niște hristofori în lume. Devenim ochii lui Hristos, mainile Lui, limba Lui, picioarele Lui. Hristos a ales să lucreze în lume prin noi - mădularele trupului Său. Fiind creștini botezați, avem răspunderea deosebită de a-L lăsa pe Hristos să fie prezent **oriunde ne-am**

afla așezați în lume în calitate de creștini botezați. (...)

În limbajul Părinților Bisericii, cristelnița botezului este pântecul dumnezeiesc de unde ne naștem a doua oară drept copii ai lui Dumnezeu. Botezul este cu adevărat naștere. "Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, care nu din sange, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut" (Ioan 1, 12-13). (...)

Botezul este umplerea de către Dumnezeu a golului din om cu viața și cu prezența Sa. Botezul e trecere din lumea aflată sub puterea păcatului și a răului către lumea ce a fost izbăvită de Hristos. Botezul este naștere, viață nouă, el ne face părtași firii dumnezeiești.» (Anthony M. Coniaris, *Introducere în credința și viața Bisericii Ortodoxe*)

La botez este obligatorie prezența nașului, așa încât credința lui să înlocuiască, într-un anumit fel, credința pruncului. Nașul este cel care în timpul botezului face mărturisirea de credință în locul finului său, pe care promite astfel să îl îndrume spre cunoașterea învățăturilor credinței.

Cum alegem nașul?

Având în vedere toate cele de mai sus...

Nașul trebuie să fie credincios, destoinic pentru misiunea sa. Nimeni nu poate deveni naș doar pentru că

după criteriile "obiective" este creștin ortodox și atât. El nu este doar o persoană de decor în ceremonia botezului. Nașul este părintele spiritual al pruncului, este cel care se angajează în fața Domnului să-l călăuzească pe noul membru al turmei lui Hristos pe calea cea dreaptă a credinței. Nașul este garantul vieții viitoare a pruncului dar și reprezentantul lui Dumnezeu în viața acestuia – el mărturisește, se leapădă de păcatul strămoșesc, de cele rele și se închină lui Iisus atunci când este creștinat copilul.

Înainte de botez, nașul trebuie să se spovedească și să se împărtășească, pentru a fi curat în fața lui Dumnezeu. Preotul trebuie să cunoască viitorul naș și să fie convins ca acesta își poate îndeplini responsabilitățile pe care și le asumă. Iar dacă părinții insistă pentru niște nași necredincioși, Biserica poate refuza săvârșirea aceluia Botez și acesta va fi un refuz obiectiv și întemeiat. Dar dacă părinții vor să-și boteze copilul și întrunesc condițiile cerute de Biserică, copilul lor trebuie botezat și ajutat să crească și să trăiască plenar în Biserică. Pentru ca Botezul este, după cum spune cineva, ușa de intrare în creștinism.

Cine nu poate fi naș de Botez?

Cei care trăiesc necununăți, adică în concubinaj; cei ce nu cred cu tărie în Dumnezeu, nu merg la biserică și nu sunt ortodocși; cei ce înjură de cele sfinte, sunt bețivi și trăiesc în

desfrânări, ca și cei ce sunt din familii mixte sau dezmembrate și au nume rău între creștini nu pot fi nași de botez și de cununie. Nu este canonic să fie mai mulți nași de botez și de cununie, căci prin aceste Sfinte Taine ei se înrudesesc unii cu alții, nemaivând voie copiii lor să se căsătorească între ei.» (Pr. Ioanichie Bălan, *Călăuză Ortodoxă în Biserică*, vol. I)

Referitor la responsabilitatea de a fi naș, iată ce spune Sf. Ioan Gură de Aur: „*Știu oare nașii de ce răsplată se învrednicesc dacă arată multă preocupare față de voi, dar și ce osândă își agonisesc dacă vor fi delăsători? Ia gândește-mi-te, iubite, oare garanții unora în treburi bănești nu au mai mult chin decât datornicul care împrumută bani și pentru care ei se pun drept garanți? Căci dacă cel ce este împrumutat se arată binevoitor, ușurează povara garantului său; dar dacă este răuvoitor, îi provoacă aceluia o belea și mai mare. De aceea îndeamnă și zice acel înțelept: „dacă te-ai pus garant, fii cu grijă că va trebui să plătești” (Sirah 8:13).*

Dacă garanții unora pentru sume de bani se pun pe ei înșiși în situația de a achita toți banii, cu mult mai mult garanții în cele duhovnicești, deoarece garantează că-i învață pe alții virtutea, datori sunt să arate multă trezvie, îndemnând și sfătuind, îndreptând și având dragoste părintească. Și

*să nu socotească a fi neimportant ceea ce se petrece aici, ci să știe foarte clar că, **dacă prin propria lor atenționare îi vor conduce pe drumul virtuții pe cei încredințați lor, se vor împărtăși de un nume bun, iar dacă se moleșesc, multă osândă vor avea.***

*Tocmai de aceea obișnuim să-i numim pe unii ca aceștia părinți duhovnicești, ca ei să afle din însăși realitatea faptelor de câtă dragoste părintească trebuie să dea dovadă în învățătura duhovnicească ce o dau fiilor duhovnicești. Căci dacă este bine să îndrumăm spre râvnirea virtuții pe cei care nu ne-au fost încredințați, cu atât mai mult datori suntem să ne împlinim sarcina față de cel pe care l-am primit ca fiu duhovnicesc. **Învățați și voi, nașilor că, dacă veți fi delăsători, nu mică va fi primejdia!**" (Sfântul Ioan Gura de Aur, Cateheze baptismale)*

Lăsați copiii să vină la Mine...

Pentru a crește frumos și sănătos, copilul are nevoie de hrană. Tot așa, pentru a crește în viața în care a renăscut prin Botez, copilul are nevoie să fie hrănit cât mai des prin Sfânta Împărtășanie. Același A.M. Coniaris spunea aproape poetic: „Euharistia este o transfuzie de sânge dumnezeiesc.“ Iar dacă adulți fiind, în lumea aceasta plină de ispite, noi

nu ne învrednicim să beneficiem de această transfuzie la fiecare liturghie, copiii cei nevinovați nu trebuie împiedicați de la ea. Cât de des trebuie împărtășit copilul? „Cât mai des să împărtășiți copiii cu Sfintele Taine ale lui Hristos“ sfătuiește Sfântul Teofan Zăvorâtul.

Dumnezeu ne hrănește prin Taina Euharistiei iar nașul este dator a aminti părinților despre împărtășirea regulată cu Sfintele Taine. Dar dacă părinții nu se preocupă de obișnuirea copilului cu viața bisericească, nașul trebuie să procedeze cu tact și răbdare. Datoria lui principală trebuie să fie aceea a rugăciunii pentru finul său:

Rugăciunea nașilor pentru finul de botez

Doamne, Dumnezeul nostru, Tu Care ne-ai rânduit să fim părinți duhovnicești ai acestui copil, dăruiește-i lui darurile Tale cele bogate. Dăruiește-i lui înțelepciune, dragoste,

sănătate trupească și sufletească. Dăruiește-i lui să sporească în virtute, să-și iubească aproapele și să săvârșească numai ce este bineplăcut Ție.

Doamne, noi nu avem pricepere să-l călăuzim cum se cuvine pe drumul credinței. Călăuzește-l pe el ca un bun și iubitor de oameni, iar pe noi luminează-ne să-i putem da sfătuiră potrivită.

Dă-ne, Doamne, să-l iubim cu dragoste curată și sfântă. Să nu căutăm pentru el numai bucurii trupești, care sunt degrab trecătoare, ci să-l ajutăm să agonisească darurile duhovnicești, care nu se vor lua de la el.

Doamne, dacă din lucrarea vrăjmașului va fi biruit de păcat, atunci să ne luminezi pe noi ca să-l ajutăm să se ridice. Tu l-ai dat în grija noastră, Tu să ne călăuzești cum să-l ajutăm să își revină degrabă.

Ajută-ne, Dumnezeule, ajută-ne. Că Tu ești Cel ce rânduiești mântuirea noastră și Ție slavă Îți înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Ana-Maria Chițu, Luzern, cu mare dor de finuții noștri

Cu Voronețul în Elveția

În perioada 14-21 iunie 2014, Ambasada României la Berna, autoritățile cantonului Berna, autoritățile regiunii Emmental și localitățile Lagnau au organizat o suită de manifestări economice, culturale și de promovare a culturii, turismului și gastronomiei românești, în cadrul Salonului Agriculturii și Artizanatului **din Langnau**, eveniment la care, anul acesta, **România a fost invitat de onoare**. Frumusețea cântului și a dansului românesc, dar și gustul unic la bucatelor și vinurilor românești au fost principala atracție pentru publicul din regiune.

Așa cum este acasă la români însă, pe lângă elementele ce exprimă bucuria vieții, au fost prezente, discret, dar cu puternic impact emoțional, semne ale spiritualității neamului românesc: credința ortodoxă. Sub acest semn ne-am manifestat noi, grupul de

la Mănăstirea Voroneț, la invitația domnului Hans Brechbühl, al grupului OGA.

Bătaie de toacă, a răsunat în aceste zile ale Salonului la Langnau; lemnul căpăta formă de poartă maramureșană sub dalta meșterului cioplitor; măicuțe pictând, împreună cu profesorul lor - profesor universitar de icoană bizantină și pictor de biserici -, icoane bizantine pe lemn, după modelele frescelor de la Voroneț, vechi de 525 de ani; pe un ecran cinematografic se putea viziona filmul realizat de televiziunea Trinitas a Patriarhiei Române: "VORONEȚ - fereastră a cerului", cu subtitrare și în limba germană; icoane pe lemn sau pe sticlă, expuse pe panouri, invitau vizitatorii în "spațiul sacru" cu miros de tămâie, unde profesoara universitară specialist în sociologia culturii și psihologie le împărtășea celor veniți profunzimea impactului prezenței unei obști de măicuțe în mijlocul membrilor unei societăți; iar, din când în când, succesiunea de imagini cu Mănăstirea Voroneț, prezentată de una din călugărițe, se îmbina liniștitor cu sunetul inegalabil al vocii sopranei noastre dragi, Angela Gheorghiu, cântând colinde românești.

Bucuria celor care am fost invitați să ne exprimăm aici a fost produsă de întâlnirea cu numărul mare de români care ne-au căutat la acest salon. Ca un fuior de căldură sufletească ne-a legat pe toți, făcându-ne să trăim deplin - și cei veniți din țară și cei stabiliți aici - sentimentul puternic de ACASĂ.

Profunde reverberații sufletești a produs asupra noastră această primă întâlnire cu Elveția! Le vom putea împărtăși într-o ediție viitoare, dacă Bunul

Dumnezeu va rândui că aceasta este de folos.

*A consemnat
Monahia dr. Gabriela Platon
Mănăstirea Voroneț*

(Au fost de la Mănăstirea Voroneț la acest eveniment: Monahiile teolog Daniela Nechifor și Teofana Vlad, conf.univ.dr. Carmen Balan, lector univ.dr. Mihai Dumitru și Monahia dr. Gabriela Platon.)

14 iunie 2014—Ziua României la Langnau, Elveția

În perioada 14 - 22 iunie 2014, în cadrul Târgului de Comerț și Agricultură din Langnau (OGA - Oberemmentalische Gewerbe- und Landwirtschafts- Ausstellung), România a fost invitat de onoare. Vizitatorii au putut admira și cumpăra

icoane pictate pe lemn și sticlă, ouă încondeiate, linguri pictate, costume naționale, sculpturi în lemn. În Pavilionul Românesc putea fi urmărit un sculptor popular care realiza o Poartă Maramureșeană tradițională, în prezența vizitatorilor. Tot în acest pavilion au avut loc spectacole de muzică și dansuri populare românești susținute de ansamblul folcloric "Crișana" din Oradea.

Ziua deschiderii târgului a fost și ziua României la Langnau. Ambasadorul României în Elveția, Excelența Sa dna Anca Elena Oprîș alături de câțiva oficiali din cantonul Berna au spus câteva cuvinte, după care a urmat o prezentare a Mănăstirii Voroneț, susținută într-o germană impecabilă de către de maica Gabriela Platon.

În sala alăturată s-a putut vizita o expoziție de icoane pe sticlă și pe lemn. Meșterul popular Mirela Maria Moldor din Avrig ne-a arătat cum se face o icoană pe sticlă.

Artista sibiana Maria Mirela Moldor pictează de mai bine de 15 ani icoane pe sticlă, lucru care pe ea o împlinește. Pe lângă pasiunea ei pentru

pictură, Maria iubește copiii și dorește înființarea unei școli de artă tradițională la ea în comunitate. Deja organizează de câțiva ani ateliere de pictură pentru copii, unele chiar la Mănăstirea Sâmbata de Sus. Icoana, mărturisește Maria, "este o zonă personală, mult mai apropiată, este ceva din suflet...cred că icoanele mele vor să existe, să apară, să se lase întruchipate".

Alături se află mini-atelierul de pictat icoane al maicilor de la Mănăstirea Voroneț. Maicile Teofana și Daniela stau aplecate asupra bucăților de lemn ce prind suflet sub pensulele lor, în timp ce buzele le murmură continuu rugăciunea. Din când în când, una dintre maici bate toaca, spre mirarea elvețienilor care nu știu despre ce este vorba. Dar apropiindu-se, pătrund într-un univers nou, care îi face să vadă România și altfel decât erau obișnuiți...

După ce oficialii au plecat, a fost rândul românilor veniți la Langnau să se bucure de prezența compatroților lor. Românii din Elveția au discutat cu cei veniți din țară, au admirat ouă încondeiate și costume populare. Fiecare dintre cei veniți la Langnau din întreaga Elveție a încercat să aducă câte un strop de Românie purtat în suflet: cocarde sau brâuri tricolore, stegulețe iar cele mai vrednice fete au îmbrăcat ii sau chiar costume populare românești. Deși nu aveau spectacol în miezul zilei, muzicienii și dansatorii din ansamblul Crișana au cântat și au dansat cu drag alături de românii din

Elveția.

Mulțumiri domnului Hans Brechbühl, președinte al Osteuropaverens Emental, pentru că a făcut posibilă prezența în Elveția a câtorva oameni care ne-au înșeninat și ne-au amintit că nu putem uita că ne-am născut români.

Ana-Maria Chițu

*Fotocredit: Maria Mirela Moldor,
Ana-Maria Chițu*

FILE DE JURNAL

22.06.2014

Plouă iar, dar acum nu mă mai deranjează și nici nu mă mai apasă așa ca înainte. Într-un fel chiar mă bucur pentru că grădina mea frumoasă va fi udată uniform și pe răcoare și toate florile, plantele și pomii mei se vor bucura de ploaia binefăcătoare după o zi caniculară de vară. Azi parcă nu a fost așa de cald ca zilele trecute.

Am avut o zi liniștită, de relaxare, în care m-am bucurat de toată frumusețea din jurul meu. Am privit fără gânduri norii care luau forme ciudate pe imensul cer albastru unde, la ora aia de amiază, încă nu se zăreau norii de ploaie ce avea să răcorească arșița zilei.

Azi doar am privit cerul cu norii ciudați și călători fără a mai încerca să deslușesc formele ciudate pe care le închipuiau prin continua lor mișcare așa cum nu de mult, căutam semne de speranță și de încurajare.

Mă bucur de fiecare clipă și, cu gândul la Cel care îmi dă în fiecare zi liniște și calm, am spus repede în gând o rugăciune de mulțumire și de recunoștință că m-a ajutat să răzbat prin greu de iad din care am reușit, în sfârșit, să ies la lumină. Și ce lumină caldă, strălucitoare și minunată mă înconjoară!

Îți mulțumesc Ție, Doamne!

Privind înapoi mi se pare că au trecut veacuri de când viața mea a fost zbuciumată de furtuni urâte și grele care cu vârtejul lor amețitor m-au sucit și răsucit în toate părțile, fără să-mi dea timp să mă dezmeticesc. M-au trântit la pământ încercând să mă afunde în mocirla disperării din care cu greu cred că aş mai fi ieșit singură la liman dar, frântă de disperare am căutat Lumina cea Adevărată strigând la cer pentru ca Creatorul meu și al tuturor să mă audă pe mine mai întâi ca să mă poată ajuta pe mine prima, înaintea tuturor.

Egoism de om disperat care crede că are dreptul la prioritate doar pentru că strigă mai tare și mai cu durere de parcă doar durerea mea exista pe pământ și doar eu eram la răscruce de drumuri și, rătăcită, nu mai știam pe unde s-o apuc.

Nu știam că de fapt strigătul meu fusese auzit deja chiar înainte ca eu să fi deschis gura și că El îmi auzise deja plânsul și tânguirea și îmi văzuse deja lacrimile amare care, cu fiecare picătură ce-mi brăzda obrazii ridicau rugăciuni fierbinți la cer, purtând în sarea lor toată disperarea și speranța din întreaga mea ființă.

Obosită de frică și disperare așteptam pe terasa clinicii să se facă ora la care să merg să aflu rezultatul investigațiilor din acea zi. Nici salivă nu mai aveam în gură și apa pe care o beam nu mai reușea să-mi potolească setea. Aveam gura încleiată de atâta sete și oboseală și m-am ascuns sub umbrela mare și generoasă de pe terasă căci soarele prea puternic din acea zi, parcă mă seca și mă topea dizolvându-mă și făcându-mă una cu aerul fierbinte ce mă înconjură.

Aveam un petec de hârtie pe care scrisesem fără tragere de inimă câteva întrebări pe care voiam să i le pun doctoriței și la care parcă știam deja răspunsul care nu era deloc încurajator pentru mine. Am căutat să recitesc întrebările ca să mai adaug câte ceva ce ar fi putut fi important de știut dar nu mai aveam putere să citesc așa că m-am abandonat pe canapeaua confortabilă încercând să nu mă mai gândesc la nimic.

Dar, ca de obicei, nu puteam să nu mă gândesc căci gândurile se învălmășeau în capul meu iar eu încercam să înțeleg ce mi se întâmplă și să opresc iureșul din mintea mea.

Am început să spun o rugăciune ca să mă liniștesc. Cuvintele îmi năvăleau amestecate și fără ordine. Erau doar cuvinte stigate la cer care își căutau ordinea și înțelesul ca să dea sens vuietului și dezordinii din gândurile mele. Am căutat ceva de scris încercând să pun pe hârtie cuvintele alea ca să încropesc o rugăciune care să-mi liniștească zbaterea și frica și care să fie auzită.

Am început să scriu și nu mă mai puteam opri de parcă nu scriam eu, de parcă nu veneau de la mine literele care formau cuvinte inteligibile care se legau frumos în frazele pe care le vedeam curgând ca un fir de apă din vârful creionului, așezându-se cumiți pe hârtia cere a devenit imediat prea mică pentru toată năvala din ființa mea. Gânduri care încercau să iasă la iveală ca să mă elibereze de frică și nesiguranță. Era ca și cum cineva îmi șoptea cuvintele la ureche și eu doar le așezam, ascultătoare, pe hârtia mult prea mică pentru șuvoiul ăla de nestăvilat.

A ieșit o rugăciune rimată, ca o poezie. Așa m-am rugat eu acum doi ani, în ziua aia, mult prea caldă, de mai:

Îngenunchiată-s Doamne, în fața crucii Tale,

Lacrimile mi-s uscate și trupul mi s-a frânt.

Cuvintele mi-s mute și gândul mi-e de jale

Și mi-a pierit speranța și nu mai am avânt.

Acuma-s doborâtă de răul cel din mine.
 S-a cuibărit hoțește în trupu-mi omenesc.
 Plătesc păcate multe știute doar de Tine.
 Să mi le-aduc aminte încerc. Nu reușesc.
 Ce-oi fi făcut în viața-mi, nu lungă, dar nici scurtă,
 De-atât pedeapsă mare eu merit și primesc?
 Îmi duc smerită crucea. Deci caută, Te uită!
 Îs roaba Ta eu, Doamne, la Tine mă smeresc.

Dă-mi semne de iertare și-arată-mi calea bună,
 Că-s rătăcită, Doamne, vreau turma s-o găsec.
 Hai, iartă-mă de rele și eu, mândră cunună
 De rugăciuni de slavă, Ție-o să-Ți împletesc.

Fără nume

Treizeci de-arginți au fost, al Tău preț al vânzării
 Și cu ei, Doamne Tu, flacăra iadului ai stins.
 Lacrima mea și ruga, să-mi fie preț iertării.
 Fă-mi bucurie mare, ca să strig: Am învins!

Întinde-ți mâna bună pe rănile-mi din suflet,
 Cu ochii Tăi, Tu, Doamne, Te rog să mă privești.
 Trimite-mi mila-Ți mare, oprește al meu umblet
 Prin negurile groase și să mă mântuiești.

Sunt oaie rătăcită. Necredincioasă Ție
 Ți-am fost o viață-ntreagă. Acum am revenit.
 Deschide poarta largă, fă masă mare mie,
 Că uite, vin pe cale. Acum m-am pocăit.

Cât am greșit eu oare, în fața Ta, o, Doamne,
 De nu doar boala grea îmi e pedeapsă-acum?
 Și Tu mă lași să sufăr și viața îmi apune
 Și merg fără speranță pe drum fără de drum.

În spate e-ntunerice, în față, ceață deasă.
 Să mă întorc nu pot, 'naite nu mai văd.
 Deschide cerul, Doamne, trimite-mi scară-aleasă,
 Ridică-mă la Tine ca să pot să Te văd!
 Te-ai arătat odată în lumea asta mare,
 Ca om de rând, sărac, dar bun cu noi cei mulți.
 Ne-am adunat în juru-Ți și Tu ne-ai dat licoare
 De cer și de iubire eternă, prin Cuvânt!

Pe aceasta am scris-o într-o noapte în care, fără somn fiind, – cred că tratamentul îmi dădea însomnii – m-am rugat fără sfârșit, încercând să adorm ca să nu mai gândesc.

Acum pot, în sfârșit, să mulțumesc pentru ajutorul pe care l-am primit neîncetat și necondiționat de la El, cel care mi-a știut încă de la început toată teama, nesiguranța și speranța și care mi-a văzut continua zbatere și bătălia crâncenă pe care am dus-o ca să ies învingătoare din lupta asta inegală cu răul din mine.

Acum pot să mulțumesc, pentru ajutorul continuu și necondiționat și pentru tot sprijinul pe care l-am primit din partea prietenilor mei, cei de aici și cei de departe, de acasă, care cu delicatețe, blândețe și, de ce nu, cu dragoste, m-au sprijinit și m-au încurajat, aducând lumină și speranță în dezordinea din viața mea.

Încă de la început m-am considerat norocoasă că sunt aici, în țara asta unde este mai ușor (mai ușor?) să lupti pentru viața ta pentru că aici există grijă față de om și responsabilitate, medicamente și aparatură avansată blândețe, delicatețe și compasiune pentru cei aflați în suferință dar mi-am dat seama că nu doar pentru asta am fost și sunt norocoasă, ci și pentru toți cei pe care i-am cunoscut aici și pe care astăzi îi numesc cu recunoștință prietenii mei. Nici nu vă închipuiți de cât ajutor mi-ați fost și ce sprijin de neprețuit mi-ați fost în tot timpul ăsta. Fără voi, drumul meu spre vindecare ar

fi fost mult mai lung și mai anevoios.

Mai am de luptat dar acum îmi este mai ușor. Ce a fost mai greu a trecut și acum mai este doar tratamentul de întreținere. Încă 4 ani și gata! Nu e mult. Am timp și răbdare și cuvinte de mulțumire în fiecare zi pentru că sunt norocoasă să mai simt arșița soarelui și răcoarea ploii.

Cu speranță privesc astăzi spre viitor și, tot ce-mi doresc acum cel mai mult este să ajung acasă. Deși de trei ani casa mea este aici, în țara asta, acasă tot în țara mea este și așa va rămâne pentru totdeauna.

Mulțumescu-Ți Ție, Doamne!

Vă mulțumesc tuturor că ați luptat alături de mine!

Doamne ajută!

Simona Elena Zsold, Kriens

REȚETE CULINARE

Și acum, două rețete. Una e mai simplă și foarte ușor de făcut, chiar la repezeală când timpul te presează sau nu ai chef să gătești dar simți nevoia să mănânci ceva ușor și, zic eu, bun.

1.Salată de fasole verde (de post)

Rețeta e ușor de făcut și fiecare o poate face după cum îi place.

Pentru două sau trei persoane, recomand 1 Kg de fasole verde. Mie

îmi place fasolea lată, cu păstaia lungă și turtită. Mi se pare mai cărnoasă și mai gustoasă. Mai aveți nevoie de:

- sare, zeamă de lamâie, cimbru, usturoi și ulei (de care vă place), toate după gust.

Se fierb păstăile și după ce s-au răcit se strecoară de apa în care au fiert (eu o beau ca pe ceai) și se pun într-un castron unde se sarează după gust și se adaugă usturoiul pisat, cimbrul, zeama de lămâie (e mai bun cu lămâie stoarsă decât cu hellas) și uleiul.

Toate ingredientele, așa cum am mai spus, se pun după gust. Se amestecă și se lasă un pic (cam 1/2 oră) ca păstăile să absoarbă toate aromele.

* * *

2. Vinete umplute cu carne tocată (pt. zilele de post se umplu cu ciuperci)

Ingrediente:

- 2 vinete mari (ale mele au avut 800g) – mai multe dacă sunt mai mici
2 cepe mari, 2 roșii

- 300g carne tocată (în amestec porc+vită sau de care vă place) sau 500g ciuperci

- o legătură pătrunjel, 2-3 căței de usturoi, sare sau vegeta sau orice

altceva, piper, puțin ulei, cașcaval sau mozzarella – sau tofu dacă e de post.

Mod de preparare:

Vinetele se spală, nu se decojesc dar se taie în jumătăți.

Se îndepărtează cu o lingură miezul, lăsând puțin pe margine. Se stropesc cu un pic de zeamă de lamâie ca să nu se oxideze – eu am uitat odată și nu s-a întâmpat nimic, tot bune au fost- și se condimentează după gust cu sare (sau vegeta) și piper.

Miezul de la vinete și ceapa se toacă destul de mărunț (eu le-am tocat în robot) apoi se pun la călit într-o tigaie cu ulei, împreună cu usturoiul pisat.

După ce s-au călit, se adaugă carnea și roșiile tăiate cubulețe, și se drege de sare și piper.

Se lasă pe foc 8-10 minute amestecând în așa fel încât carnea să se încorporeze și să se prăjească – ca la musaca.

Se pune verdeța tocată, se mai presară sare și piper dacă mai este nevoie. Nu trebuie să fie tot sucul evaporat.

Se umplu vinetele cu această compoziție.

Deasupra se presară cașcaval ras. Eu am pus fâșii de mozzarella. – sau tofu pt rețeta de post.

Se pun într-o tavă bine unsă cu ulei și cu hârtie de copt.

Se pun la cuptor la 180 -200 grade pentru o oră. Trebuie să fie frumos rumenite și vinetele moi.

În tavă nu trebuie pusă supă sau apă. Se servesc imediat sau se pot încălzi la microunde.

Pentru zilele de post, eu am înlocuit carnea cu 500g ciuperci, pe care le-am tăiat - nu prea mărunț - și le-am călit împreună cu ceapa, usturoiul și miezul de la vinete. Eu nu am pus nici un fel de tofu și a fost foarte bun și așa, dar puteți încerca să înlocuiți cașcavalul cu brânza aia de soia.

Poftă bună!

Simona Elena Szold

Jurnalul unui Mag

“Jurnalul unui Mag”, de Paulo Coelho, este o carte care m-a delectat recent. Nu pare o carte religioasă, dar dovedește încă o dată puternica influență spirituală în viața noastră.

Volumul descrie pelerinajul autorului pe “drumul spre Santiago”, către Santiago de Compostela, renumit în

epoca medievală, ca fiind parcurs de sfinți și împărați cu diferite scopuri spirituale. Dar nu destinația este obiectivul, ci transformarea spirituală pe care o suferă autorul pe acest drum.

Fiind motivat să își găsească spada sa de Mag, Coelho călătorește în compania călăuzei sale Petrus, din Pirinei până în Nordul Spaniei. Ghidat de călăuză sa, acesta practică diferite exerciții spirituale pentru a se apropia de natură și pentru a-i înțelege manifestările ascunse, neidentificabile la prima vedere.

Crescând ca o sămânța, mergând extrem de încet pentru a analiza tot ce este în jur personajul comunică cu natura. Învingându-și gândurile dăunătoare, Coelho se joacă cu apa pentru a-și trezi intuiția, intră în comuniune cu iubirea supremă, trăindu-și moartea, intră în comuniune cu iubirea, pacea, armonia universului, ajunge să înțeleagă umbrele ca soluții ale aceleiași probleme sau analizând sunetele înconjurătoare, înțelege dansul ca o formă de comunicare cu inteligența. Coelho evoluează spiritual până la o formă completă în care înțelege că **nu ceea ce ne dorim**, în cazul lui fiind spada, **este important, dar ce ne propunem să facem cu ceea ce ne dorim. Iar scopul trebuie să fie unul divin, născut din iubire și din credința noastră interioară.**

Corina Epage,

Relatare despre cartea *Jurnalul unui Mag* de Paulo Coelho

NĂDEJDE

Când norii plouă griul peste
Duminicile sufletului tău,
Așa e rânduit, așa e firea,
Ca din genunchiul întinat în rău,
Nădejde crudă să-ncolțească
Și cu privirea tu s-o sui spre cer
Catarg inimii tale-nalță
Și-a ta mărturisire lasă,
Nestingherită să plutească în eter.

Până ce-o aripă de Duh,
O va atinge dinadins,
Și-a ta dorință o va ridica mai sus,
Mult mai presus de efemer,
În vastul neimaginat de mintea noastră,
Dincolo de ideea de mister.
Acolo Cineva veghează
Și totul este dat să se-implinească,
După nădejdirile din cer.

Irina Poloni (Iunie 2014)

Mic dicționar religios:

- **anafura:** este pâinea sfințită prin binecuvântarea preotului la Sf. Liturghie în timpul cântării Axionului. Ea se împarte la sfârșitul Sfintei Liturghii spre mângâierea și sfințirea credincioșilor care nu se pot împărtăși cu Trupul și Sângele Mântuitorului.

Din cronica parohiei:

- Pe data de 1 martie 2014 s-a săvârșit **Taina Sfântului Botez** (precum și a Mirungerii și Împărtășaniei) pentru Mara Maria Coroian din Toronto, având părinți pe Coroian Alin și Borza Maria Dalia iar nași pe Candea Ștefan și Claudia.

- Pe data de 22 iunie 2014, Laura

Platon și Vlad Pescaru ne-au încântat după slujbă cu un mini-concert de muzică clasică și anume: Sonata Concertata de Nicolo Paganini, pentru chitară și vioară, în La Major. Le mulțumim și urăm mult succes în activitatea profesională.

- **anaforaua:** desemnează partea principală a Dumnezeieștii Liturghii sau, mai bine zis, rugăciunea euharistică centrală în timpul căreia se sfințesc și se prefac darurile de pâine și vin (amestecat cu apă) în Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos.

Dorim să mulțumim pe această cale tuturor celor care sprijină în mod constant Biserica și în mod special parohia noastră. Ajutorul benevol și susținerea dumneavoastră voluntară sunt o contribuție enormă pentru întărirea vieții comunitare la Lucerna precum și pentru continuitatea rugăciunilor comunitare care se săvârșesc. Nu numai noi profităm de aceasta, ci și generațiile care ne vor urma nouă. Este păcat să ne privăm atât pe noi înșine cât și pe copiii noștri de un drept elementar: acela de a cunoaște și trăi autentic credința și spiritualitatea propriului neam. Dumnezeu să binecuvinteze toată jertfa făcută cu dragoste!

Consiliul parohial

Mulțumește tuturor celor care se angajează și participă la viața parohiei.
Aducem slavă și mulțumire lui Dumnezeu pentru toate.

Cu noi este Dumnezeu !

Vă dorim o vacanță de vară cât mai plăcută!

Felicităm din nou pe autorii articolelor revistei parohiale. Pe site-ul parohiei se găsesc toate aparițiile la adresa: www.biserica-luzern.ch/revista.htm

Parohia "Nașterea Maicii Domnului" - Preot paroh Dan Moldovan - Tel. 078 631 57 23
biserica.luzern@gmail.com